

BATTA GYÖRGY LAUDÁCIÓ

Batta György költő, publicista 1943-ban Rimaszombaton született. A szülőföld, a haza szeretetét az anyatejjel szívta magába. Az anyanyelv szeretetét az a máig féltve őrzött első olvasókönyve táplálta, amelyet édesanyja Magyarországról az ingébe dugva, a szíve alatt csempészett át. Számára az anyanyelv maga a nép.

Költői tehetségét 18 éves korában *Illyés Gyula* bátorítása segítette kibontakoztatni. Emlékére írta *Egy mondat a szeretetről* című költeményét. Ez talán költészetének csúcsa, ars poetica-ja. Több verses kötete jelent meg, köztük gyermekverskötetek (*Daloló állatok*, *Kolbászfurulya*). Gazdag publicisztikai tevékenysége is: *Kis Építő*, *Tücsök*, *Hajrá! Komáromi Lapok*, *Göncölszekér*, *Itthon* elnevezésű lapok szerkesztője. Igen sokszor anyagi áldozatot is követelő küzdelmet folytatott, folytat a lapok megjelenéséért. 2001-ben a *Göncölszekérnek*, amelynek egy személyben alapító főszerkesztője, kiadója és írója, mindössze egyetlen száma jelent meg. Az *Itthon*-nak, ennek a nemzeti kulturális havilapnak 5 évfolyama jelent meg és – pillanatnyilag úgy tűnik – további megjelenése kétséges. Batta György 2010-ben megkapta a *Magyar Páneurópa Unió Eötvös József* sajtódíját. Költészetének egyik kiemelkedő elismerését mutatja, hogy 2009-ben *Szokolay Sándor* megzenésítette az *Egy mondat a szeretetről* című költeményét. Ennek bemutatója a Művészetek Palotájában volt.

A Révkomáromban élő Batta György publicisztikájának minden sora az egész világot, s benne a teljes Kárpát-medencét átfogó műveltségét és nemzeti elkötelezettségét bizonyítja. Csupán az *Itthon* c. folyóirat öt-évfolyamos anyaga több mint száz, tudásáról és hitéről valló tudóst, művészt, közéleti személyiséget és sportolót jelenít meg. Célja: értékörzés, jövőépítés. Mindenek előtt a Felvidék legnagyobb magyarjának, a mártír *Esterházy Jánosnak* állít méltó emléket. Hasonlóképpen példakép *Fábry Zoltán*, a szlovákiai magyarság lelkiismerete, erkölcsi mércéje. *Duray Miklósról* a róla készített „*A szabadság ára*” című filmje kapcsán *Koltai Gábor* úgy emlékezik meg, mint azok egyikéről, akik „életük árán is vállalják az igazság kimondását.” Az értelmiség helyállását a fiatalon elhunyt színművész, *Kaszás Attila* szemlélteti, aki szerint „a kisebbségi lét: napi bizonyítás, hogy te magyar vagy.” – Ez a folyóirat élményt nyújtó írásaival nemcsak a Felvidék népét tanítja, neveli, hanem az egész nemzetet.

Szinte a világ minden tájáról élénk varázsolja a fellelhető magyar értékeket.

Batta György a magyar-magyar kapcsolatok értelmes, tisztaszívű építője. Vele látogatást teszünk Burgenlandban, Hódmezővásárhelyen s a Délvidéken. Ott vagyunk 2009. december

5-én Csíkszeredában, amikor *Malina Hedvig* helytállását laudálja és szülei átveszik a Julianus-díjat *Beder Tibortól*, az Alapítvány elnökétől.

Batta György szószólója a természeti és a szellemi környezetvédelemnek. Színes riportokban mutatja be Palócföld tájházait. Lelkes ösztönzője az egészséges sportnak.

Igazi, féltőn szerető gondja az ifjúság. Nemcsak a felvidéki Magyar Ifjúsági Közösséget mutatja be, hanem a fiatal tehetségeket is. Rendszeresen beszámol a különböző vetélkedőkről és versenyekről.

A tudománynak is számos riportot, tanulmányt szentel. Ismerteti *Béres József* kutatását, megszólaltatja *Kellermayer Miklóst* az összejt kutatásról s *Grandpierre Attila* asztrofizikust a világegyetem élő lényegéről. Batta György egyébként, miként Kellermayer Miklós, az életet a hit szemével nézi és így mélyed el a magyar Szent Korona tanulmányozásában is.

Batta György küldetést teljesítő, szolgáló lélek. Küldetéstudata nemzeti öntudatának legmélyebb gyökere. Hite és tudása, kereszténysége és magyarsága a Szent Korona eszméjében simul természetes egységbe. Érző szívével a Kárpátok koszorúját öleli át, s rá könnycseppekkel írja nevét: szeretlek!

Batta György öröksége: az ő magyarságmentő szolgál.

Dr. Rókusfalvy Pál

Batta György
Egy mondat a szeretetről
Illyés Gyula emlékére

Hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak a Bibliában
rögzült Isten szavában,

nemcsak jó anyák mosolyában,
megannyi mozdulatában,
lelkük minden zugában;
ott szeretet van

nemcsak bölcs vének
tanácsában: „az évek
ne a keserűséget
teremjék benned, a mérget”;

hol szeretet van,
ott szeretet van
és nemcsak abban,
ahogy mindegyik gondolatban

másokért dobba a költő-
szív szakadatlan,
ahogy az anya is
ott lüktet végig a magzatban -;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak mikor az ujjak
mell-kupolákra simulnak,

s forró szerelmi vágyban
tüzesedve a lázban
hevülnek vörösre gyúlva,
akár az úrhajó burka;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
s fönmarad holtodiglan;

nem számít, hogy a vágytól
feszülő kupolából
maradt csak roskadt sátor
az idő viharától,

s már nem az ujjak:
dermedt pillantások simulnak
enyésző testmezőkre,
mik eltűnnek örökre;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak az estben
aláhulló pehelyben,

e máris tökéletesben,
mert arányaiban
- jövő világunk váza? -
Is remekben,

mert simulásában,
arcodra hullásában,
ahogyan gyöngéden
megérint az éjben,

abban szeretet van,
s hol szeretet van,

puska nem dörren,
vér nem fröccsen,
nem sújt tudatlan
ököl sem váratlan,

edényeit a vér
nem hagyja el a testben,
kering erekben,
nem buzog sebekben;

torkolattüzek ibolyákban
égnek csak,
szelíd lángban;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
szamócafej a vércsepp,
igézve nézed:

láthatsz fűszálat,
áldott, sörényes fákat,
tornyokat, kupolákat,
de sehol katonákat;

hol szeretet van,
nem baj, hogy más vagy,
más a honod,
a templomod,

s nyelvedben,
lélek-emelte versedben
másként zendülnek
az igék, csendülnek

rím-harangok;
hogy mongolos az arcod;
szabad, hogy a szavak
hozzád vonuljanak,

mint hegyről a nyáj,
és senkinek sem fáj,
hogy bennük még véreid rakta,
Szent István látta

tüzek parázslanak,
Mátyás felhői gomolyganak,
budai paripák fújnak,
holtakért gyertyák gyúlnak;

ott nem félsz,
élsz
csillagfényvel a szemedben,
nem gyűlöletben,

hisz tudják, tüdő halványlik,
szív-moraj hallik,
oxigén-tüzek égnek
benned is, - piroskékek -,

s lám, arcodon is közös a bélyeg:
a halál süttötte enyészet –
nézheted,
mint állat bőrén a jelet -;

hol szeretet van,
-elpusztíthatatlan-,
űri áradatból,
az időfolyamból

aranyszemcséid kimoshatod,
s a világot belőlük összerakod;
mint ködből a tornyok,
felhőkből az ormok

ember s táj előragyog,
megláthatod
minden keservek könnyét,
fájdalmak fekete gyöngyét,

mert minden, mi kín,
a lélek fényútjain
hozzád is átszáll,
veled is munkál:

fáj, bárhol a zsarnok,
égetnek szenvedő arcok,
szemükből a kiáltás
roncsoló sugárzás;

fenyőtű hördül törten
füst fojtva a völgyben,
zengő kövekből hallik
vizeken halál iramlik,

rémülten hordod
kozmikus sorsod,
mint a bogár, ahogyan
löki-viszi a folyam,

sodorja hullt falevélen:
-nincs menekvés
földön-égen? –

kérded esetben,
félelem-sebzetten,
idő-szegekkel verten
a lét-keresztben,

már-már abban
a végső pillanatban,
ahonnan tovább nincsen –
s ekkor fénylik fel Isten

szívedben,
minden sejtedben;
általa emberré épülsz,
már csak a jóra készülsz,

röpít a kegyelem gyorsan
aranyló hit-burokban,
virágozol,
békét sugárhoz,

s mint betlehemi fényözön,
előnti bensőd az öröm,
hogy benned szeretet van,
kiapadhatatlan;

látod,
hogy nővi be a világot
mint fénylő moha
arcok s virágok mosolya;

halál nem rettent;
serkent,
a jóra törekedhetsz,
másokért cselekedhetsz,

nyújtod a kezed
s tenyeredre veszed
akár egy cinegemadárkát
a Földet, ezt az árvát,

ezt a vergődőt, vérzőt,
lángokban égőt,
csapzottat,
meggyalázottat;

simítod, ne remegjen,
gyógyuljon, ne ernyedjen,
űri fán fényesedjen,
csak arról énekeljen:

„ahol szeretet van,
remény és jövő van;
hit ez a dal is, ez a hű,
ez az érted is szóló mű,

mely majd ott áll
a sírodnál,
megmondja, ki voltál,
porod is neki szolgál”.